

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 550

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 825 din 9 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale	2–5
Decizia nr. 151 din 17 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 5 alin. (1) și (1 ¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	5–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
132. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Procedurii de verificare a documentației pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, a Procedurii de declarare a opoziției la nivel național și a Procedurii de transmitere la nivelul Comisiei Europene a cererii de înregistrare a indicației geografice a băuturilor spirtoase, în vederea dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene, precum și a Regulilor specifice privind modelul și utilizarea logoului național al băuturilor spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 825**

din 9 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială municipiul Constanța în Dosarul nr. 6.281/118/2016** al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 804D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autoarea acesteia nu invocă veritabile critici de neconstituționalitate, ci aspecte care țin de interpretarea și aplicarea prevederilor legale la speța dedusă judecării și care sunt de competența instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.281/118/2016**, **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale**, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială municipiul Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare/constatare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate permit unor persoane juridice, altele decât statul și unitățile administrativ-teritoriale, să devină titulari ai dreptului de proprietate publică. Se ajunge la situația în care bunuri ce constituie obiectul exclusiv al dreptului de proprietate publică să se regăsească și în proprietatea privată, ceea ce este contrar principiilor supremației Constituției și legalității, raportat la elementele specifice acestora.

6. Se arată că există jurisprudență în materie prin care instanța de contencios constituțional a constatat că dispozițiile art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 sunt

constituționale. Cu toate acestea, ca o consecință firească a aplicării forței obligatorii a deciziilor Curții Constituționale pronunțate în considerarea dinamicii prevederilor constituționale și legale, se impune un reviriment jurisprudențial, având în vedere considerentele Deciziei nr. 107 din 9 martie 2004. Prin această decizie s-a efectuat controlul de constituționalitate asupra prevederilor Legii nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, în raport cu art. 136 alin. (4) din Constituție, și s-a reținut că prevederile acestei legi reprezintă o concretizare a dispozițiilor constituționale privind proprietatea publică, din care rezultă că „societățile comerciale nu pot deține în proprietate bunuri ce aparțin domeniului public al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, ci doar în regim de concesionare sau de închiriere”. De asemenea, în contextul dat, sunt aplicabile și principiile dezvoltate prin Decizia nr. 214 din 11 iulie 2002.

7. Se consideră că dispozițiile art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 sunt neconstituționale, în măsura în care acestea ar avea drept efect posibilitatea dobândirii de către oricare dintre persoanele juridice vizate de ipotezele normelor legale — respectiv regie autonomă ori societate comercială — a unui drept de proprietate publică sau privată asupra oricăror bunuri enumerate la art. 136 alin. (3) din Constituție și/sau în anexa la Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, inclusiv asupra bunurilor ce aparțin domeniului public local al comunelor, orașelor și municipiilor.

8. Prin urmare, analiza criticii de neconstituționalitate trebuie realizată: (i) prin prisma cerințelor dezvoltate prin jurisprudența Curții Constituționale cu privire la principiile supremației Constituției și legalității, coroborate cu cele ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ca parte a blocului de constituționalitate, concretizate în criterii esențiale de calitate cărora legea trebuie să le corespundă pentru a se asigura compatibilitatea acesteia cu Legea fundamentală; (ii) în raport cu dispoziții constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, coroborate cu prevederile cuprinse în Legea nr. 325/2006, Legea nr. 195/2006, Legea nr. 51/2006 și Legea nr. 213/1998.

9. În contextul criticilor de neconstituționalitate este prezentată, pe larg, jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, precum și cu privire la prevederile și principiile constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, sunt învederate cadrul legislativ constituțional, legal și infraconstituțional adoptat în aplicarea legii, precum și jurisprudența aferentă privind: regimul juridic al proprietății și al bunurilor reglementat prin legile preconstituționale în raport cu noua ordine constituțională; privatizarea și reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale; bunurile proprietate publică; descentralizarea administrativă și financiară; serviciile comunitare de utilitate publică; serviciul public de termoficare; serviciul public de alimentare cu energie termică; serviciile publice de gospodărire comunală, cu referire la serviciul public de termoficare; asigurarea condițiilor de funcționare a centralelor

termice și electrice de termoficare aflate în administrarea consiliilor județene și locale; rețelele de alimentare cu apă, canalizare, termoficare, energie, petrol, gaze naturale etc. (Constituția din 1965; Codul civil din 1864, Legea nr. 15/1990; Legea nr. 58/1991; Ordonanța Guvernului nr. 15/1993; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/1997; Legea nr. 137/2002; Legea nr. 18/1991; Legea nr. 213/1998; Legea nr. 195/2006; Legea nr. 51/2006; Legea nr. 325/2006; Legea nr. 326/2001; Legea nr. 4/1981; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2002; Legea nr. 241/2003; Ordonanța Guvernului nr. 63/1998; Legea nr. 318/2003; Legea nr. 13/2007; Legea nr. 123/2012; Ordonanța Guvernului nr. 60/2000; Legea nr. 361/2004; Legea nr. 120/2012 etc.).

10. Față de această împrejurare, se mai învederează că, la data intrării în vigoare a Legii nr. 15/1990, dacă s-ar considera, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, că nu mai este în vigoare Constituția din 1965, în privința regimului juridic general al proprietății există semne de întrebare dacă acesta trebuia guvernat de prevederile Codului civil din 1864 și care era caracterizat prin: inalienabilitatea bunurilor proprietate publică; categoria bunurilor proprietate publică cuprindea toate bunurile afectate uzului public, iar stabilirea apartenenței unui asemenea bun la domeniul public era de competența exclusivă a instanțelor judecătorești; bunurile afectate unor servicii publice erau recunoscute ca fiind proprietatea publică aparținând domeniului public. Prin urmare, indiferent de premisa avută în vedere pentru evaluarea contextului juridic la data intrării în vigoare a Legii nr. 15/1990, urmează a se reține că bunurile ce constituie obiectul litigiului de fond — rețelele de termoficare — nu puteau fi atribuite în proprietatea unei regii autonome sau a unei societăți, mai ales că și alte acte normative ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 15/1993 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/1997) aplicabile regiilor autonome stabilesc un regim juridic specific pentru bunurile proprietate publică și, respectiv, definesc drepturile dobândite de către aceste entități ca intrând în categoria drepturilor de folosință, excluzând orice recunoaștere a vreunei posibilități pentru acestea de a se pretinde titulare ale dreptului de proprietate asupra bunurilor publice. Prin urmare, legiuitorul a derogat nepermis de la cerințele principiului legalității, în componenta referitoare la respectarea principiului autonomiei locale, prin efectul produs în ordinea juridică, întrucât textele criticate conduc la sustragerea din domeniul public aparținând unităților administrativ-teritoriale a unor bunuri pentru realizarea unor servicii esențiale.

11. **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile criticate nu sunt contrare principiilor inalienabilității proprietății publice a statului și a unităților administrativ-teritoriale, supremației Constituției și legalității. De asemenea, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a constatat că prevederile Legii nr. 15/1990 se integrează în ansamblul normelor prin care legiuitorul preconstituțional a stabilit bazele unui sistem economic comparabil cu regulile economiei de piață și arată că, față de aceasta, elementul de noutate invocat prin critica de neconstituționalitate constă în faptul că, în această cauză, se raportează la dispozițiile legale ce instituie într-un mod neechivoc caracterul de bunuri din domeniul public al unităților administrativ-teritoriale pentru bunurile reprezentând rețelele de termoficare (Legea nr. 325/2006, Legea nr. 51/2006 și Legea nr. 213/1998 etc.). Față de această împrejurare, arată că nu este rolul Curții Constituționale să compare dispozițiile legale din Legea nr. 15/1990, temei al dobândirii dreptului de proprietate de către societatea ce este parte pârâtă în dosar, cu cele cuprinse în Legea nr. 213/1998, invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate în calitate de reclamantă, ca temei al dreptului său de proprietate, pentru a constata care este titlul de

proprietate mai caracterizat, acesta fiind atributul instanțelor judecătorești. De altfel, dispozițiile Legii nr. 15/1990 nu sunt în contradicție cu art. 136 din Constituție, întrucât nu vizează aceeași categorie de bunuri, astfel că numai în urma analizei de către instanța de judecată a naturii bunului ce face obiectul acțiunii aflate pe rolul său se poate concluziona, și nu cu caracter *erga omnes*, dacă bunul aparține profesionistului sau unității administrativ-teritoriale.

12. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. 1: „*Regia autonomă este proprietara bunurilor din patrimoniul său.*”;

— Art. 20 alin. 2: „*Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu.*”

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) — *Principiile supremației Constituției și legalității*, ale art. 16 alin. (2) — *Nimeni nu este mai presus de lege*, ale art. 73 alin. (3) — *Reglementarea prin lege organică a regimului general al proprietății*, ale art. 120 alin. (1) — *Principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice*, ale art. 136 alin. (2)—(4) — *Regimul constituțional al proprietății publice*, ale art. 147 alin. (4) — *Obligativitatea deciziilor Curții Constituționale*. De asemenea, este menționată Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate sunt cuprinse într-un act normativ preconstituțional — Legea nr. 15/1990, act ce a fost receptat în noua ordine constituțională instaurată ca urmare a intrării în vigoare a Constituției din 1991. Această concluzie este desprinsă din jurisprudența Curții Constituționale în materie. Astfel, prin Decizia nr. 112 din 9 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 17 ianuarie 1996, care a vizat controlul de constituționalitate a Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale și a Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, în ansamblu, Curtea a constatat că este competentă să analizeze constituționalitatea acestora, deoarece aceste acte normative sunt în vigoare, urmând a fi aplicate spre a produce efecte juridice și sub imperiul noii Legi fundamentale. În acest sens sunt și Decizia nr. 250 din 18 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 746 din 22 noiembrie 2001, și Decizia nr. 151 din 17 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 25 mai 2005, prin care Curtea a statuat că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate se integrează, în realitate, în ansamblul normelor prin care legiuitorul preconstituțional a stabilit bazele unui sistem economic compatibil cu regulile economiei de piață, sistem bazat pe proprietatea privată, opus esențial sistemului economic centralizat, pe care l-a înlocuit și care se baza pe proprietatea de stat. Astfel, scopul Legii nr. 15/1990 a fost de a institui cadrul juridic al reorganizării unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale (Decizia nr. 9 din 22 ianuarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 7 iulie 1997).

18. Prin Decizia nr. 112 din 9 noiembrie 1995, precitată, Curtea a reținut că legea, în înțelesul său de act juridic, este supusă regulii *tempus regit actum*, așadar, regimului constituțional din perioada în care a fost adoptată. Astfel, având în vedere jurisprudența sa cu privire la acțiunea legilor în timp, Curtea a reținut că în ceea ce privește contradicția unei legi anterioare Constituției cu prevederile Legii fundamentale, acesta este un aspect al conflictului de legi în timp și are drept consecință abrogarea totală sau parțială a legii, în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. Este însă o regulă ce nu se poate aplica bunurilor trecute în proprietatea societăților comerciale născute prin transformarea unităților de stat, deoarece, în cazul unor asemenea bunuri, dreptul subiectiv de proprietate al societății comerciale s-a constituit în cadrul unor raporturi juridice stabilite anterior Constituției.

19. Totodată, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu prevederile constituționale similare, concretizat, spre exemplu, prin Decizia nr. 811 din 21 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, Decizia nr. 467 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 30 aprilie 2009, Decizia nr. 250 din 18 septembrie 2001, precitată, Decizia nr. 151 din 17 martie 2005, precitată, Decizia nr. 9 din 22 ianuarie 1997, precitată, Decizia nr. 37 din 3 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 8 iulie 1996, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, respectiv ca inadmisibilă, în funcție de criticile formulate.

20. Cu acele prilejuri, Curtea, în contextul dat, a reținut că dispozițiile criticate nu aduc atingere obligației statului de a ocroti proprietatea, ci, dimpotrivă, au asigurat condițiile legislative pentru exercitarea și extinderea acestui rol și au creat bazele necesare pentru privatizarea fostelor unități economice de stat (Decizia nr. 250 din 18 septembrie 2001, precitată).

21. Prin Decizia nr. 37 din 3 aprilie 1996, Curtea a arătat că dispozițiile art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 reglementează două componente distincte ale patrimoniului societăților comerciale: bunuri aflate în proprietate și bunuri dobândite cu alt titlu. Or, art. 136 alin. (3) [art. 135 alin. (3) anterior revizuirii] din Constituție prevede că în proprietatea publică intră numai acele bunuri care aparțin statului sau unităților sale administrativ-teritoriale, ele putând fi date în administrarea regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate sau închiriate. *Per a contrario*, celelalte bunuri care sunt în proprietatea societăților comerciale constituie proprietatea privată a acestor societăți comerciale și urmează regimul juridic al acestei proprietăți.

22. Curtea, în cadrul jurisprudențial anterferit, a observat că dispozițiile art. 5 din Legea nr. 15/1990 se referă la proprietatea bunurilor regiei autonome, respectiv la proprietatea bunurilor unor societăți comerciale și, prin urmare, au legătură indisolubilă cu dispozițiile art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990. În concluzie, Curtea a constatat că prevederile art. 5 și ale art. 20 alin. 2 din

Legea nr. 15/1990 sunt constituționale în raport cu dispozițiile constituționale referitoare la proprietatea publică și privată.

23. În contextul analizei constituționalității prevederilor criticate, instanța de contencios constituțional a statuat că, în ceea ce privește cuprinderea, în masa bunurilor ce au devenit obiect al dreptului de proprietate al societăților comerciale respective, a unor bunuri care anterior nu au intrat legal în proprietatea statului, chestiunea de a ști dacă, în considerarea reglementării legale din momentul respectiv, un anume bun a putut deveni proprietatea societății este de competența instanței judecătorești. Examinând această problemă, instanța va trebui să stabilească dacă, în regimul reglementărilor legale de la data dobândirii bunului, acesta a putut trece în proprietatea statului sau dacă, în lipsa unui titlu legal, o asemenea dobândire a proprietății nu a avut loc niciodată (Decizia nr. 467 din 2 aprilie 2009, Decizia nr. 151 din 17 martie 2005, Decizia nr. 112 din 9 noiembrie 1995, precitate).

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, în raport cu prevederile constituționale privind proprietatea publică sau privată, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

25. Cu privire la celelalte prevederi constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că pretinsa încălcare a acestora este dedusă din compararea dispozițiilor art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 cu alte prevederi legale, spre exemplu, cele cuprinse în Legea nr. 325/2006, Legea nr. 195/2006, Legea nr. 51/2006 și Legea nr. 213/1998, aflate în vigoare în dinamica legislativă și constituțională, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale în materie, context în care este vizat un reviriment jurisprudențial.

26. Având în vedere aceste aspecte, precum și dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căroră „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”, Curtea constată, pe de o parte, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere conformitatea acestui text cu dispozițiile și principiile constituționale pretins violate, iar nu compararea unor prevederi legale dintr-o lege ori a prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23, și Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011.

27. Distinct de acestea, Curtea observă că prin critica de neconstituționalitate sunt vizate și interpretarea și aplicarea legii la speța dedusă judecării, în sensul de a se efectua o comparație a titlurilor de proprietate și de a se decela prioritatea acestora în funcție de legea aplicabilă în dinamica legislativă, respectiv de a se stabili care titlu de proprietate este mai caracterizat, aspect ce se poate realiza numai în urma analizei efectuate asupra naturii bunului ce face obiectul acțiunii aflate pe rolul instanței de judecată. Or, Curtea Constituțională a reținut constant că interpretarea și aplicarea legii în concret la o cauză anume țin de instituțiile îndrituite cu ducerea la îndeplinire a prevederilor legale, precum și de instanțele de judecată investite cu soluționarea litigiului. Astfel, prin Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941

din 22 decembrie 2014, paragraful 14, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și

principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de unitatea administrativ-teritorială municipiul Constanța în Dosarul nr. 6.281/118/2016** al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 5 alin. 1 și ale art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 151

din 17 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 13 din anexa B la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Andrei-Dorin Băncilă, Ionela-Mariana Ghiugan, Denis-Brîndușa Chiujdea, Luminița-Cristina Stoica și Carmen-Ioana Bălan în Dosarul nr. 883/46/2015 al Înaltei Curți

de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 494D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, deoarece acestea nu contravin art. 16 din Constituție, întrucât diferențele de salarizare invocate de autorii excepției provin din aplicarea art. 58 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor referitor la detașarea judecătorilor și procurorilor. Cu privire la dispozițiile art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 883/46/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor pct. 13 din anexa B la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și ale art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurenții-reclamanți Andrei-Dorin Băncilă, Ionela-Mariana Ghiugan, Denis-Brîndușa Chiujea, Luminița-Cristina Stoica și Carmen-Ioana Bălan în cadrul soluționării recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins acțiunea reclamanților privind acordarea coeficientului de multiplicare 19,00, corespunzător personalului de instruire din cadrul Școlii Naționale de Grefieri (denumită în continuare S.N.G.).

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii excepției susțin că pct. 13 din anexa B la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 este neconstituțional, în măsura în care se interpretează în sensul că nu permite salarizarea judecătorilor — personal de instruire la S.N.G. — prin aplicarea coeficientului de multiplicare de 19,00, prevăzut la pct. 13 din anexa A la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, prin raportare la art. 16 și art. 41 alin. (4) din Constituție.

6. Cât privește dispozițiile art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, autorii acesteia susțin că acestea sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează în sensul că funcția de personal de instruire, prevăzută la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, pe care o îndeplinește, prin detașare, conform art. 18 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, un judecător și funcția de personal de instruire pe care o îndeplinește, în aceleași condiții, un procuror, nu sunt funcții similare, care să dea loc unei salarizări de același nivel, în aceleași condiții de studii, de vechime și de desfășurare a activității în aceleași condiții, specifice locului de muncă, neconstituționalitate susținută prin raportare la dispozițiile art. 16 din Constituție. În acest sens, se arată că, deși, la data detașării ca personal de instruire al S.N.G., toți reclamanții aveau o vechime în magistratură de peste 10 ani, președintele Consiliului Superior al Magistraturii/secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de ordonator principal de credite pentru personalul de instruire din cadrul S.N.G. (conform reglementărilor în vigoare la acea dată), a stabilit salarizarea reclamanților în funcție de coeficientul de multiplicare de 17,00, prevăzut de anexa A pct. 19 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, refuzând să aplice coeficientul de multiplicare de 19,00, prevăzut de anexa A pct. 13 la aceeași ordonanță de urgență, corespunzător vechimii lor în magistratură, în contextul în care acest din urmă coeficient a fost aplicat pentru calcularea drepturilor salariale ale colegilor lor procurori, aflați în aceeași situație de vechime și îndeplinind aceeași activitate specifică calității de personal de instruire propriu al S.N.G.

7. Se mai susține că interpretarea și aplicarea pe care le apreciază ca fiind neconstituționale au permis ca, în cadrul S.N.G., să existe, așadar, o discriminare nejustificată de criterii obiective între personalul de instruire detașat din rândul judecătorilor și cel detașat din rândul procurorilor, în condiții de muncă egale, de studii identice, de vechime în funcție și în muncă identice, personalului de instruire procuror aplicându-i-se un regim salarial mai avantajos, prin raportarea la un coeficient de multiplicare superior față de cel aplicabil personalului de instruire judecător. Or, potrivit art. 16 din Constituție persoanele care se află în situații juridice identice ori similare trebuie să beneficieze de același tratament juridic, adică să se bucure de aceleași drepturi ori să fie supuse acelorași obligații cuprinse în actele normative care le reglementează situația. În ceea ce

privește regimul salarizării, unul dintre principiile sistemului de salarizare este acela al egalității de tratament în aplicarea salariului, consacrat de art. 41 alin. (4) din Constituție și de art. 6 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Acest principiu de ordine publică exclude orice discriminare în materia stabilirii sau modificării salariilor, având și consacrare expresă în art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Dacă felul muncii este același, dacă cerințele și condițiile de muncă sunt aceleași, dacă munca este egală sau de valoare egală, diferențierile de salarizare nu se justifică.

8. Se susține că legiuitorul a dovedit o preocupare constantă în ultimii ani, în domeniul salarizării, pentru a asigura deplina egalitate în drepturi a persoanelor care desfășoară același tip de muncă, în aceleași condiții de pregătire și vechime, inserând dispoziții în actele normative care au reglementat succesiv domeniul. În acest sens sunt Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, care a înlăturat discriminările salariale neobiective existente în cadrul instituțiilor bugetare, Legea nr. 71/2015 care a introdus art. 31 alin. (1) în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, prin care a fost consacrat principiul salarizării la nivelul maxim din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă persoanele își desfășoară activitatea în aceleași condiții, principiu care a reprezentat „o adevărată bornă de referință în materia înlăturării inechităților și a discriminărilor salariale și care urmărește înlăturarea discriminărilor de natură salarială” create prin aplicarea legilor succesive de salarizare pentru personalul bugetar. Tocmai acest principiu al egalității în drepturi, manifestat în materia salarizării prin interdicția stabilirii unei remunerații inegale pentru persoane care desfășoară aceeași muncă, în aceleași condiții de pregătire și vechime, a fost încălcat în cadrul S.N.G., din cauza unei interpretări și aplicări neconstituționale a dispozițiilor care constituie obiect al excepției de neconstituționalitate. Pentru a înlătura acest efect neconstituțional, constând în nerespectarea egalității în drepturi între persoane aflate în aceeași situație juridică, se impune constatarea neconstituționalității dispozițiilor criticate, în sensul că trimiterea pe care anexa B la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 o face la punctele din anexa A la același act normativ are în vedere criteriul vechimii în magistratură, iar nu pe cel al funcției de judecător/procuror, deoarece, în cazul detașării, interesează funcția pe care detașatul o îndeplinește în instituția de detașare, în speță, personal de instruire. De asemenea, constatarea neconstituționalității ar face aplicabile, în sensul principiului egalității în fața legilor, dispozițiile art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, astfel cum a fost aprobată și modificată prin Legea nr. 71/2015, permițând să se aprecieze că funcția de personal de instruire ocupată de un judecător este identică cu funcția de personal de instruire ocupată de un procuror și că aceștia trebuie să beneficieze de o remunerație egală, în condițiile în care au aceeași vechime în muncă și în magistratură.

9. Autorii excepției de neconstituționalitate, având funcția de judecător, sunt detașați pe o funcție de personal de instruire (propriu), de specialitate juridică, în cadrul S.N.G., în temeiul art. 18 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 și al art. 58 din Legea nr. 303/2004. Arată că, deși funcția de bază este cea de judecător, pe perioada detașării, îndeplinesc atribuțiile unei alte funcții, specifice, respectiv cea de personal de instruire (propriu), de specialitate juridică, în cadrul S.N.G., ale cărei atribuții specifice sunt expres prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a S.N.G., Statutul personalului de instruire al S.N.G., aprobat prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, și fișele postului, aprobate de directorul S.N.G.

10. Referitor la categoriile de personal care își desfășoară activitatea în cadrul S.N.G., arată că personalul de execuție este

compus din personalul de instruire, funcționari publici și personal contractual. Personalul de instruire este format din personalul propriu al S.N.G., recrutat din rândul judecătorilor, procurorilor și grefierilor cu studii superioare sau al altor specialiști, inclusiv prin detașare, și colaboratorii externi/formatori ai S.N.G. Potrivit statelor de funcții și de personal ale S.N.G., sunt prevăzute și funcțiile de personal de instruire judecător/procuror și personal de instruire grefier. Rezultă, așadar, din economia dispozițiilor Legii nr. 567/2004, ale Regulamentului de organizare și funcționare a S.N.G. și din statele de funcții și de personal ale S.N.G., că funcția de personal de instruire al S.N.G. reprezintă o funcție distinctă, diferențierea, sub aspectul statelor de funcții, apărând exclusiv în ceea ce privește ocuparea acesteia de către un magistrat (judecător sau procuror) sau ocuparea acesteia de către un grefier, diferențiere cu consecințe în ceea ce privește stabilirea drepturilor salariale și a altor drepturi specifice fiecărei categorii de personal, în condițiile legii. Menționează, totodată, că nu există, potrivit statelor de funcții și personal ale S.N.G., două categorii distincte: personal de instruire judecător și personal de instruire procuror. Precizează că și actele normative care s-au succedat în materie au reglementat funcția de personal de instruire de specialitate juridică al S.N.G. ca o funcție distinctă, cu drepturi salariale distincte [art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, art. 11 lit. k) din capitolul VIII al Legii-cadru nr. 284/2010, art. 11 lit. j) din capitolul VIII al anexei V la Legea-cadru nr. 153/2017].

11. În final, se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, care face în mod repetat referire la necesitatea ca între magistrați (judecători și procurori) să nu existe diferențe nejustificate de salarizare, în acest sens fiind paragrafele 21, 29, 30 și 34 din decizia sus-menționată, precum și deciziile Curții Constituționale nr. 818—821 din 3 iulie 2008.

12. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate nu pot conduce, prin ele însele, la încălcarea principiului egalității în fața legii, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale. Pe de altă parte, apreciază că nu se pune problema încălcării principiului „la muncă egală, salariu egal” prin stabilirea de către legiuitor a unor tratamente juridice diferite pentru categorii profesionale distincte. Sub acest aspect, este de observat faptul că în anexa A la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, la pct. 13 este menționată funcția de procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, coeficientul de multiplicare fiind 19, iar la pct. 19 este menționată funcția de judecător cu grad de curte de apel/procuror cu grad de parchet de pe lângă curte de apel, coeficientul de multiplicare fiind 17. Este evident deci că pentru toți coeficienții de multiplicare de la pct. 19, 24, 28—31 din anexa A la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, legiuitorul a prevăzut expres atât funcția de judecător, cât și pe cea de procuror, în timp ce la pct. 13 din aceeași anexă, în considerarea specificului fiecărei funcții de execuție, au fost prevăzuți doar procurorii, întrucât numai aceștia pot dobândi gradul profesional de procuror de parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în timp ce, de lege lata, judecătorii pot dobândi maxim gradul de judecător de curte de apel (nefiind posibilă, de lege lata, obținerea doar a gradului profesional de judecător al Înaltei Curți de Casație și Justiție, fără a fi numiți efectiv judecători la instanța supremă). Or, categoria profesională similară cu cea a judecătorilor cu grad de curte de apel fiind cea a procurorilor cu grad de parchet de pe lângă curtea de apel (iar nu cu grad de parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție), se constată că între aceste două categorii legiuitorul nu a instituit nicio diferență de coeficient.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile lit. B pct. 13 din anexa (iar nu pct. 13 din anexa B) la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015. Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Lit. B pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 („Indemnizațiile judecătorilor, procurorilor și ale personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor potrivit Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare”): „Coeficienții de multiplicare pentru personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și pentru personalul de specialitate din Școala Națională de Grefieri.”

Nr. crt.	Funcția	Coeficient de multiplicare
13.	Personal de instruire de specialitate juridică la Școala Națională de Grefieri	Coeficientul de multiplicare prevăzut la lit. A nr. crt. 13, 19, 24, 28—31

17. Coeficienții de multiplicare prevăzuți la lit. A nr. crt. 13, 19, 24, 28—31, la care face trimitere pct. 13 lit. B din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, sunt următorii: 19,00 — procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (pct. 13 lit. A din anexă); 17,00 — judecător/procuror la curte de apel/parchet de pe lângă curte de apel (pct. 19 lit. A din anexă); 15,00 — judecător/procuror la tribunale, tribunale specializate/parchete de pe lângă tribunale și tribunale specializate (pct. 24 lit. A din anexă); 13,50 — judecător/procuror la judecătorii/parchete de pe lângă judecătorii peste 3 ani vechime (pct. 28 lit. A din anexă); 9,00 — judecător/procuror la judecătorii/parchete de pe lângă

judecătorii, 2—3 ani vechime (pct. 29 lit. A din anexă); 8,00 — judecător/procuror/auditor de justiție la judecătorii/parchete de pe lângă judecătorii, 1—2 ani vechime (pct. 30 lit. A din anexă); 7,00 — judecător/procuror/auditor de justiție la judecătorii/parchete de pe lângă judecătorii, 0—1 an vechime (pct. 31 lit. A din anexă).

18. Dispozițiile art. 5 alin. (1) și (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au următorul conținut: „(1) În anul 2015, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată. (1¹) Prin nivel de salarizare în plată pentru funcțiile similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovat îndeplinește aceleași condiții de studii — medii, superioare, postuniversitare, doctorale —, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.”

19. Curtea constată că anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 a fost abrogată prin art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Totodată, dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au fost abrogate prin art. 44 pct. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Având în vedere însă că aceste dispoziții sunt aplicabile în cauza în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, precum și cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea textelor de lege cu care a fost sesizată.

20. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii și art. 41 alin. (4), potrivit căruia la muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 fac parte din actul normativ care reglementează salarizarea și alte drepturi ale personalului din justiție și stabilesc coeficienții de multiplicare pentru personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și pentru personalul de specialitate din Școala Națională de Grefieri.

22. Potrivit anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, coeficientul de multiplicare maxim aplicabil procurorilor este 19,00 pentru procurorul de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar cel maxim aplicabil judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție este 23,00. De asemenea, coeficientul de multiplicare este 17,00 pentru judecătorul de curte de apel. Analizând grila coeficienților de multiplicare prevăzuți la pct. A al anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, Curtea reține că legiuitorul a stabilit aceleași valori ale coeficientului de multiplicare aplicabile atât procurorilor, cât și judecătorilor de la judecătorii și parchetele de lângă judecătorii, tribunale sau parchetele de pe lângă tribunale

și curți de apel sau parchetele de pe lângă curți de apel. Însă, în ceea ce privește judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, coeficienții de multiplicare stabiliți de legiuitor sunt diferiți, respectiv 23,00 și 19,00.

23. Referitor la obținerea gradului profesional, Curtea reține că judecătorii și procurorii pot promova atât efectiv la instanțe/parchete în gradul profesional imediat superior, cât și pe loc, ambele tipuri de promovare având loc prin concurs. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor capitolului V: *Promovarea judecătorilor și procurorilor și numirea în funcțiile de conducere* al Legii nr. 303/2004, se deduce că, în timp ce procurorii pot promova pe loc până la gradul profesional de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face numai efectiv.

24. Cât privește S.N.G., Curtea observă că aceasta este reglementată în capitolul III — *Școala Națională de Grefieri* din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004. Potrivit art. 17 din acest act normativ, organizarea și funcționarea S.N.G. se stabilesc prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii.

25. Referitor la statutul personalului de instruire al S.N.G., Curtea observă că, potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, personalul de instruire al S.N.G. este numit de Consiliul Superior al Magistraturii dintre judecători sau procurori, grefieri cu studii superioare ori alți specialiști, iar, în conformitate cu art. 18 alin. (2) din același act normativ, personalul de instruire al S.N.G. poate fi numit de Consiliul Superior al Magistraturii și prin detașare în cadrul S.N.G., în condițiile legii. În ceea ce privește salarizarea personalului de instruire, art. 19 alin. (1) din aceeași lege prevede că aceasta se face potrivit legii de salarizare a personalului din cadrul organelor autorității judecătorești.

26. Referitor la statutul judecătorilor și procurorilor detașați, art. 58 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, prevede următoarele: „În perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este detașat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești.”

27. Curtea reține că, în cauză, principalele critici ale autorilor excepției de neconstituționalitate vizează următoarele: pct. 13 lit. B din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 este neconstituțional în măsura în care se interpretează în sensul că nu permite salarizarea judecătorilor — personal de instruire la S.N.G. — prin aplicarea coeficientului de multiplicare de 19,00, prevăzut la pct. 13 lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, neconstituționalitate susținută prin raportare la art. 16 și art. 41 alin. (4) din Constituție; dispozițiile art. 5 alin. (1) și (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează în sensul că funcția de personal de instruire, prevăzută la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, pe care o îndeplinește, prin detașare, conform art. 18 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, un judecător și funcția de personal de instruire pe care o îndeplinește, în aceleași condiții, un procuror, nu sunt funcții similare, care să

dea loc unei salarizări de același nivel, în aceleași condiții de studii, de vechime și de desfășurare a activității în aceleași condiții, specifice locului de muncă, neconstituționalitate susținută prin raportare la dispozițiile art. 16 din Constituție.

28. În jurisprudența sa referitoare la principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

29. De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014).

30. Având în vedere reglementările aplicabile personalului de instruire din S.N.G., Curtea constată că diferențele de salarizare existente în cadrul acestei categorii de personal provin din diferențele de grad profesional dobândit de judecătorul/procurorul detașat în funcția de personal de instruire la S.N.G. Astfel, diferențele dintre indemnizația corespunzătoare funcției de personal de instruire pe care o îndeplinește, prin detașare, un judecător și aceeași funcție de personal de instruire pe care o îndeplinește, prin detașare, un procuror, cu aceeași vechime — provin din calitatea de judecător cu grad de curte de apel, pe de-o parte, și cea de procuror cu grad de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, calități pentru care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 a reglementat coeficienți de multiplicare diferiți, în funcție de gradul profesional dobândit, ceea ce nu contravine principiului

constituțional al egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție și dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale, principiu care nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

31. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor lit. B pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 este neîntemeiată.

32. Referitor la criticile privind dispozițiile art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, Curtea reține că, potrivit art. 18 din Legea nr. 567/2004, funcția pe care o îndeplinesc judecătorii/procurorii detașați la S.N.G. este cea de personal de instruire în cadrul S.N.G., fără ca legiuitorul să distingă între calitatea de judecător sau procuror.

33. Potrivit textelor de lege criticate — art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 —, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție publică pe funcții de același fel, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția publică, iar prin nivel de salarizare în plată pentru funcțiile similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, dacă salariatul angajat, numit sau promovât îndeplinește aceleași condiții de studii, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.

34. Analizând susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate cu referire la art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, Curtea constată că se solicită instanței de contencios constituțional interpretarea acestor texte de lege, în sensul aplicării lor la situația concretă din speță. Or, Curtea constată că acestea nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci, în realitate, aspectele invocate vizează aplicarea textelor de lege criticate la o situație concretă, ceea ce intră în competența de soluționare a instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sunt neconstituționale prevederile actelor care încalcă prevederile sau principiile Constituției, astfel încât o problemă de interpretare și aplicare a legii pe fondul cauzei deduse judecării instanței judecătorești nu intră în sfera controlului de constituționalitate.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei-Dorin Băncilă, Ionela-Mariana Ghiugan, Denis-Brîndușa Chiujdea, Luminița-Cristina Stoica și Carmen-Ioana Bălan în Dosarul nr. 883/46/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile lit. B pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de verificare a documentației pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, a Procedurii de declarare a opoziției la nivel național și a Procedurii de transmitere la nivelul Comisiei Europene a cererii de înregistrare a indicației geografice a băuturilor spirtoase, în vederea dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene, precum și a Regulilor specifice privind modelul și utilizarea logoului național al băuturilor spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice

Văzând Referatul de aprobare nr. 251.590 din 9.05.2022, întocmit de Direcția generală politici în industrie alimentară și comerț,

având în vedere prevederile art. 3 alin. (2) și ale art. 5 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 537/2022 privind stabilirea cadrului instituțional și a măsurilor pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, în temeiul:

— art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Prezentul ordin aprobă:

a) Procedura de verificare a documentației pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, prevăzută în anexa nr. 1;

b) Procedura de declarare a opoziției la nivel național, prevăzută în anexa nr. 2;

c) Procedura de transmitere la nivelul Comisiei Europene a cererii de înregistrare a indicației geografice a băuturilor spirtoase, în vederea dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene, prevăzută în anexa nr. 3;

d) Reguli specifice privind modelul și utilizarea logoului național al băuturilor spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice, prevăzute în anexa nr. 4.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 864/2016 privind aprobarea Procedurii de verificare a documentației pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, a Procedurii de declarare a opoziției la nivel național și a Procedurii de transmitere la nivelul Comisiei Europene a cererii de înregistrare a indicației geografice a băuturilor spirtoase, în vederea dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 27 iulie 2016.

Art. 3. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Sorin Moise,
secretar de stat

PROCEDURĂ
de verificare a documentației pentru înregistrarea unei indicații geografice
și dobândirea protecției băuturilor spirtoase

Art. 1. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin direcția de specialitate, verifică documentația pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, elaborată conform prevederilor Regulamentului (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, denumit în continuare *Regulament*.

Art. 2. — (1) Pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, documentația aferentă se transmite de către solicitantul care îndeplinește condițiile prevăzute de art. 24 alin. (1)—(3) din Regulament către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale în format electronic, la adresa de e-mail dopigp@madr.ro.

(2) Documentația cuprinde următoarele:

a) cererea pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, prevăzută în anexa nr. 1;

b) actul de asociere, indiferent de forma juridică a grupului de producători sau prelucrători ai băuturilor spirtoase; actul de identitate pentru persoane fizice sau actul constitutiv al persoanei juridice care face dovada îndeplinirii condițiilor cumulative prevăzute de art. 24 alin. (3) din Regulament;

c) declarație pe propria răspundere că grupul reprezintă producătorii sau prelucrătorii din arealul geografic delimitat, precizat în caietul de sarcini;

d) caietul de sarcini care trebuie să conțină elementele prevăzute la art. 22 din Regulament;

e) documentul unic prevăzut de art. 23 pct. c) din Regulament, completat conform anexei nr. 1 la Regulamentul (UE) 2021/1.236 al Comisiei din 12 mai 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cererile de înregistrare a indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, procedura de opoziție, modificarea caietelor de sarcini ale produselor, anularea înregistrării, utilizarea simbolului și controlul, denumit în continuare *Regulamentul (UE) 2021/1.236*;

f) date, înscrisuri sau alte dovezi care să evidențieze legătura cu arealul geografic, prin care o anumită calitate, reputație sau altă caracteristică a băuturii spirtoase respective poate fi atribuită în principal originii sale geografice;

g) date, înscrisuri, referințe bibliografice sau alte dovezi din care să rezulte elementele specifice ale produsului sau ale metodei de producție;

h) hartă color de dimensiune adecvată care să permită delimitarea precisă a zonei de producție sau granițele stabilite;

i) declarație pe propria răspundere prin care se atestă autenticitatea informațiilor furnizate, conform anexei nr. 2;

j) în situația în care sunt recunoscute organisme de certificare a băuturilor spirtoase de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, se depune o copie a contractului încheiat cu un organism de certificare pentru verificarea conformității realității datelor cuprinse în caietul de sarcini al băuturii spirtoase;

k) alte date și informații cu care să susțină dobândirea protecției.

(3) În situația în care nu sunt recunoscute organisme de certificare a băuturilor spirtoase de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, corectitudinea datelor cuprinse în caietul de sarcini pentru înregistrarea și protecția unei indicații geografice se verifică prin inspecție la fața locului de către o comisie de verificare compusă din consilieri cu atribuții de inspecție, care va fi dimensionată în funcție de arealul geografic menționat în caietul de sarcini. Comisia menționată anterior emite un proces-verbal de conformitate care conține concluziile verificării informațiilor cuprinse în caietul de sarcini, pe care îl înaintează direcției de specialitate care verifică documentația pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase.

Art. 3. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin direcția de specialitate cu atribuții în domeniul sistemelor din domeniul calității, examinează dacă documentația este în conformitate cu art. 22 și 24 din Regulament și cu art. 3 și 4 din Regulamentul (UE) 2021/1.236.

Art. 4. — În cazul în care documentația nu este completă, se va informa solicitantul în scris, în termen de 30 de zile, în vederea completării acesteia. Dacă în termenul stabilit solicitantul transmite informații inadecvate sau nu transmite informațiile solicitate, cererea de înregistrare este respinsă.

Art. 5. — (1) În cazul în care documentația depusă este completă, aceasta se publică pe site-ul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în vederea acordării unei perioade de 60 de zile în care orice persoană fizică sau juridică cu un interes legitim care are reședința sau este stabilită în țară își poate declara opoziția față de cererea de înregistrare, în conformitate cu Procedura de declarare a opoziției la nivel național, prevăzută în anexa nr. 2 la ordin.

(2) La finalizarea perioadei de opoziție, solicitantul transmite, pe adresa de e-mail dopigp@madr.ro, documentația finală însoțită de o copie a certificatului de conformitate cu caietul de sarcini, eliberat de către organismul de certificare a băuturilor spirtoase.

(3) Documentația finală, care include finalizarea consultărilor în cadrul procedurii de opoziție la nivel național, se transmite la Comisia Europeană, cu respectarea prevederilor din anexa nr. 3 la ordin.

(4) În documentul unic se face trimitere la versiunea documentației publicată pe site-ul www.madr.ro.

Art. 6. — (1) Direcția de specialitate cu atribuții în domeniul sistemelor din domeniul calității din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale înființează și administrează Registrul național al băuturilor spirtoase aflate în proces de înregistrare ca indicații geografice, denumit în continuare *RNBSIG*.

(2) O băutură spirtoasă dobândește protecție națională de la data înregistrării în RNBSIG. Produsele înregistrate în RNBSIG vor fi marcate cu un logo național, în conformitate cu anexa nr. 4 la ordin. Protecția națională încetează la data dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene sau în cazul în care Comisia Europeană respinge cererea de înregistrare a băuturii spirtoase ca indicație geografică.

(3) RNBSIG se publică pe site-ul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și se actualizează ori de câte ori este transmisă la Comisia Europeană o cerere pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase și/sau ca urmare a solicitărilor venite din partea Comisiei Europene de modificare a stării documentației.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta procedură.

C E R E R E
pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase

I. Solicitantul, cu sediul în, str. nr., telefon/fax, e-mail, reprezentat de, domiciliat în, str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul/județul, posesor al buletinului/cărții de identitate seria nr., eliberat/ eliberată de, în calitate de, în conformitate cu prevederile art. 24 alin. 1—3 din Regulamentul (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, solicit înregistrarea băuturii spirtoase ca indicație geografică.

II. Componenta grupului solicitant:

III. Organismul/Comisia care verifică corectitudinea datelor cuprinse în caietul de sarcini:

Prezenta este însoțită de documentele prevăzute la art. 2 din procedură.

Solicitant/Reprezentant legal:

Semnătura:

Data:

Doamnei/Domnului a/al Direcției din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale

Declarație pe propria răspundere prin care se atestă autenticitatea informațiilor furnizate

Solicitantul, cu sediul în, str. nr., telefon/fax, e-mail, reprezentat de, domiciliat în, str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul/județul, posesor al buletinului/cărții de identitate seria nr., eliberat/eliberată de, în calitate de, în vederea completării Cererii pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, cunoscând prevederile art. 326 din Codul penal cu privire la falsul în declarații, prin prezenta declarăm că informațiile furnizate în documentația ce însoțește cererea de înregistrare sunt autentice.

Semnătura și ștampila:

Funcția reprezentantului grupului solicitant:

Data:

Doamnei/Domnului a/al Direcției din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale

PROCEDURĂ
de declarare a opoziției la nivel național

Art. 1. — (1) Orice persoană fizică sau juridică cu un interes legitim, care are reședința sau este stabilită în țară, poate declara opoziție motivată față de cererea de înregistrare a băuturilor spirtoase ca indicație geografică, printr-o declarație întemeiată, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1, în termen de 60 de zile de la data publicării documentației pentru înregistrarea băuturii spirtoase, transmisă Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în format letric sau pe adresa de e-mail dopigp@madr.ro.

(2) Nu se admit decât declarațiile de opoziție primite în termenul stabilit la alin. (1) și care îndeplinesc una dintre următoarele condiții față de cererea de înregistrare a unei indicații geografice a băuturii spirtoase:

a) demonstrează că indicația geografică propusă nu respectă definiția de la art. 3 pct. 4 sau cerințele menționate la art. 22 din Regulamentul (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor

spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, denumit în continuare *Regulament*;

b) demonstrează că înregistrarea indicației geografice propuse ar fi contrară dispozițiilor art. 34 sau 35 din Regulament;

c) demonstrează că înregistrarea indicației geografice propuse ar periclita existența unei denumiri complet sau parțial identice sau a unei mărci sau existența unor produse care s-au aflat pe piață în mod legal timp de cel puțin cinci ani înainte de data publicării prevăzută la art. 26 alin. (2) din Regulament;

d) demonstrează că nu sunt respectate cerințele menționate la art. 31 și 32 din Regulament.

Art. 2. — Direcția de specialitate cu atribuții în domeniu examinează admisibilitatea declarațiilor de opoziție.

Art. 3. — (1) În cazul în care opoziția este admisibilă în sensul art. 1 alin. (2), direcția de specialitate cu atribuții în domeniu, în termen de 15 zile de la declararea admisibilității opoziției, solicită în scris părților interesate, respectiv grupului aplicant și opozantului, să inițieze consultări corespunzătoare.

(2) În termen de 30 de zile de la data primirii solicitării, părțile interesate inițiază consultări și, în cazul în care se ajunge la un acord, transmit o notificare, conform celei prevăzute în anexa nr. 2, către direcția de specialitate cu atribuții în domeniu, cu privire la toate elementele care au făcut posibil acordul, notificare avizată de solicitant și de opozant.

(3) În cazul în care se ajunge la un acord, iar documentația publicată nu a suferit modificări sau a suferit modificări standard,

în conformitate cu prevederile art. 31 alin. (2) lit. b) din Regulament, aceasta este considerată eligibilă și se aplică procedura prevăzută în anexa nr. 3 la ordin.

(4) În cazul în care în termen de 30 de zile nu se ajunge la un acord între părțile interesate, direcția de specialitate cu atribuții în domeniu va respinge cererea de înregistrare a băuturii spirtoase.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta procedură.

*ANEXA Nr. 1
la procedură*

DECLARAȚIE

de opoziție motivată față de cererea de înregistrare a băuturii spirtoase ca indicație geografică

1. Denumirea băuturii spirtoase

[Astfel cum este menționată în cererea de înregistrare]

2. Referința oficială

[Astfel cum este publicată pe site-ul oficial al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale (MADR)]

Numărul de referință:

Data publicării pe site-ul MADR:

3. Date de contact

Persoană de contact:

Funcția:

Grup/Organizație/Persoană fizică/Persoană juridică/Autoritate națională:

Departament:

Adresă:

Telefon:

Adresă de e-mail:

4. Motivul opoziției naționale

Nerespectarea condițiilor prevăzute la art. 3 pct. 4 sau cerințelor menționate la art. 22 din Regulamentul (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, denumit în continuare *Regulament*

Înregistrarea indicației geografice ar fi contrară dispozițiilor prevăzute la art. 3 pct. 4 sau cerințelor menționate la art. 22 din Regulament.

Înregistrarea denumirii propuse ar periclita existența unei denumiri complet sau parțial identice sau a unei mărci sau existența unor produse care s-au aflat pe piață în mod legal timp de cel puțin cinci ani înainte de data publicării prevăzută la art. 26 alin. (2) din Regulament.

Înregistrarea denumirii ar încălca cerințele menționate la art. 31 și 32 din Regulament.

5. Detalii privind opoziția

[Declarația trebuie să fie însoțită de motivații și justificări bine întemeiate, cu detalii privind fapte, dovezi și observații care vin în sprijinul opoziției.]

[Furnizați o declarație (semnată și datată) în care să justificați interesul legitim al opoziției.]

6. Lista documentelor justificative

[Furnizați lista documentelor trimise în sprijinul opoziției.]

7. Data și semnătura

[Nume]

[Grup/Organizație/Persoană fizică/Persoană juridică/Autoritate națională]

[Adresă]

[Telefon: +]

[Adresă de e-mail:]

[Data:]

[Semnătura:]

*ANEXA Nr. 2
la procedură*

NOTIFICAREA

finalizării consultărilor în cadrul procedurii de opoziție la nivel național

1. Denumirea băuturii spirtoase

[Astfel cum este menționată în cererea de înregistrare]

2. Referința oficială

[Astfel cum este pe site-ul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale (MADR)]

Numărul de referință:

Data postării pe site-ul MADR:

3. Rezultatul consultărilor

3.1. S-a ajuns la un acord cu următorul opozant (următorii opozanți):

[Anexați copii ale scrisorilor care arată acordul și toate elementele care au făcut posibil acordul, avizate de solicitant și de opozant/opozanți.]

3.2. Nu s-a ajuns la un acord cu următorul opozant (următorii opozanți):

[Anexați informațiile care arată că nu s-a ajuns la un acord, avizate de solicitant și de opozant/opozanți.]

4. Caietul de sarcini și documentul unic

[Se va completa doar în cazul în care s-a ajuns la un acord.]

4.1. Caietul de sarcini a fost modificat:

Da Nu

[Dacă „Da”, anexați o descriere a modificărilor și caietul de sarcini modificat.]

4.2. Documentul unic a fost modificat:

Da Nu

[Dacă „Da”, anexați un exemplar al documentului actualizat.]

4.3. Documentul a suferit modificări:

Standard Majore

5. Data și semnătura

Nume:

Grup/Organizație/Persoană fizică/Persoană juridică/Autoritate națională:

Adresă:

Telefon:

Adresă de e-mail:

Data:

Semnătura:

PROCEDURĂ DE TRANSMITERE
la nivelul Comisiei Europene a cererii de înregistrare a indicației geografice a băuturilor spirtoase,
în vederea dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene

Art. 1. — Cererea pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase la nivelul Uniunii Europene se transmite în termen de 30 de zile de la data dobândirii protecției naționale.

Art. 2. — Cererea prevăzută la art. 1 se depune în conformitate cu prevederile art. 24 alin. (7) din Regulamentul (UE) nr. 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, denumit în continuare *Regulament*, conform modelului prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta procedură.

Art. 3. — Direcția de specialitate transmite documentația și cererea de înregistrare în conformitate cu prevederile Regulamentului și cele ale Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/1.236 al Comisiei din 12 mai 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cererile de înregistrare a indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, procedura de opoziție, modificarea caietelor de sarcini ale produselor, anularea înregistrării, utilizarea simbolului și controlul, astfel cum a fost completat prin Regulamentul delegat (UE) 2021/1.235, către Direcția Generală pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală (DG AGRI) a Comisiei Europene, în format electronic (scanat și în format Word), de la adresa de e-mail dopigp@madr.ro.

ANEXĂ
la procedură

Modelul cererii de înregistrare

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

Cabinet ministru
 Nr. din

CERERE DE ÎNREGISTRARE
a unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase

Denumirea băuturii spirtoase:

Solicitant:

Datele de contact (numele, adresa, telefon și e-mail):

beneficiază de o decizie favorabilă și îndeplinește condițiile Regulamentului (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008 și respectă dispozițiile adoptate în temeiul acestuia.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

ANEXA Nr. 4

REGULI SPECIFICE
privind modelul și utilizarea logoului național al băuturilor spirtoase care au dobândit protecție națională
a indicațiilor geografice

Art. 1. — (1) Logoul național este utilizat în scopul identificării pe piață a băuturilor spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice și care garantează că produsele care poartă acest logo îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt produse pe teritoriul României și sunt comercializate în conformitate cu prevederile privind comercializarea băuturilor spirtoase;

b) sunt certificate de un organism de certificare recunoscut de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale sau verificate de o comisie, în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2019/787 al Parlamentului European și al Consiliului din

17 aprilie 2019 privind definirea, descrierea, prezentarea și etichetarea băuturilor spirtoase, utilizarea denumirilor băuturilor spirtoase în prezentarea și etichetarea altor produse alimentare, protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, utilizarea alcoolului etilic și a distilatelor de origine agricolă în băuturile alcoolice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 110/2008, denumit în continuare *Regulament*.

c) sunt protejate pe teritoriul național.

(2) Reprezentarea grafică și descrierea logoului național sunt prezentate în anexa care face parte integrantă din prezentele reguli specifice.

(3) Logoul național cu scop informativ-publicitar are rolul de informare cu privire la băuturile spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice, protejate pe teritoriul României.

(4) Odată înregistrată băutura spirtoasă ca indicație geografică la nivel comunitar, prin publicarea actului de înregistrare în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, logoul național este înlocuit cu simbolul Uniunii pentru indicațiile geografice, care va fi folosit conform art. 16 din Regulament.

Art. 2. — (1) Logoul național este proprietatea exclusivă a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, urmând a fi înregistrat de titularul acestuia atât pe plan intern la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, cât și pe plan internațional la Organizația Mondială de Proprietate Intelectuală ori în alte state și/sau la alte organisme internaționale, ori de câte ori această înregistrare se dovedește necesară pentru protecția mărcii și a drepturilor conferite de aceasta.

(2) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale asigură gestiunea logoului național.

(3) Drepturile cu privire la logoul național nu pot fi transmise decât de către titularul logoului. Logoul național nu poate face obiectul unei cesiuni sau al unui gaj ori al unei alte garanții reale și nici al unei executări silite.

Art. 3. — (1) Logoul național se înscrie pe etichetele și/sau pe ambalajele băuturilor spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice.

(2) Alături de denumirea produsului respectiv se va menționa înscrisul „IG — PROTEJATĂ NAȚIONAL”.

(3) Dreptul de utilizare a logoului național pe produse, pe etichetele și pe ambalajele produselor recunoscute ca băuturi spirtoase care au dobândit protecție națională a indicațiilor geografice îl au producătorii sau prelucrătorii care respectă prevederile din caietul de sarcini și care sunt supuși controlului.

ANEXĂ)
la regulile specifice*

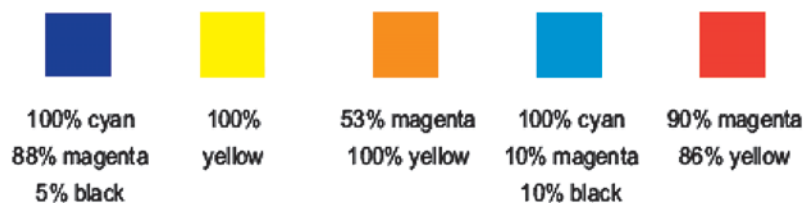
Reprezentarea grafică și descrierea logoului național

1. LOGOUL NAȚIONAL ÎN CULORI SAU ALB-NEGRU

Logoul național în pantone:

Logoul național în CMYK:

*) Anexa la regulile specifice este reprodusă în facsimil.

Logoul național în alb-negru:

2. LOGOUL NAȚIONAL ÎN NEGATIV:

3. LOGOUL NAȚIONAL PE FOND DE CULOARE:

4. TIPĂRIREA

Pentru text se va folosi fontul Courier New cu diacritice.

5. MĂRIMEA LOGOULUI

Dimensiunea minimă a logoului va fi de 15 mm în diametru.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

